

Зора (унесена) — Ахъ, да може въ село да се върна,
Тамъ при свой — какъ ще благославямъ
Тебъ, която веригитъ срина!

Цуга. — Надувамъ азъ по родно огнище!
Какъ чакала бихъ ~~свѣту~~^{предъ} празникъ вечеръ,
Кандилцето кога замъждука,
Молитва да направя на колене!
Закупнѣ ми душа за балкана,
За роденъ край, за ближни, роднини!
А майка ми, кой знае горката,
Дали живѣй или вече е мъртва (разплаква се)
(Чува се Кавала, гдето пѣсенъ се носи от далече)

Цуга. — Тази пѣсенъ е на нашенецъ.... о, да!

Въспѣва, чуй: балкана, рекитѣ...

Той пѣе и като че се моли

(пѣсенъта се чува по-дълго)

Зора. — Каква пѣсенъ! Каква опасни звуци!

Цуга. — Какъ хубаво на душа ми става! (несвържано)
Отивамъ тамъ, дано го намеря!

Зора. — Но портитѣ! Тамъ арапи пазятъ...

Цуга. — А тайни входи! Отъ змея ~~не~~ научихъ...

Зора. — Разпитай го за родното село
За налитѣ, за всичко що знае....
Магьосницата сигуръ ще познава
Иди, иди!...

Цуга (тръгнато) Възчаквай ме скоро!

(Кавала свѣкава говори. Зора слуша въ отидане)
(Бърже влиза прислужницата)

Прислужницата. — Защо, защо Царицата излизе!

Зора. — Да не се е случило съ нея нещо лошо?
Недѣстие или нѣщо друго?

Прислуж. — Арапитѣ на портитѣ пазятъ.

Щомъ я видятъ — на змея ще кажатъ.

А ти знаешъ, какъвъ е ревнивецъ!

Зора. — Какъ се радвамъ, че тѣй е обичашъ!

Прислуж. — За обичъ е нашата Царица!

Какъ ни пази отъ змея, когато